

Возьми мене з собою,
Коня тобі напою
Студеною водою.

Напою, окульбачу,
Всміхнуся і заплачу,
Таку вже маю вдачу.

В кульбаку скочу ззаду
Й за спиною присяду:
Не бійся — не упаду!

Їздець я знаменитий.
Хоч шлях новий, невбитий,
Мчу, мов несамовитий.

І з лука і з рушниці
В лету стріляю птиці —
Вірли й перепелиці.

Товариша такого
Ти не знайдеш другого,
Бо другів днесь небагато.

Дістанеш в серце кулю,
На сон повіки стулю
І до землі притулю.

Возьми мене з собою,
Мій стрільче, мій герою,

Возьми, возьми — смерть своєю!

В/ецлар/, 18. II 1917

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Поезії 1914–1920 років»](#);

.